JOHANSSON, KERSTIN (1919–2008): *Där inga prästkragar växer* av Kerstin Johansson i Backe. Stockholm: Tiden, 1990. 160 s. / Forts. av: *Solgatan*, 1994.

Tioåriga Karolina bor på Hjalmar Lundbohmsvägen i Gruvstaden (Kiruna). Hennes pappa arbetar i gruvan. Karolina minns strejken 1928, då skrek pappa det förfärliga: "Tyst kärring!" till mamma, när hon försökte hindra honom att betala avgiften till Gruvtolvans strejkkassa. (8) Det var då pappa började måla tavlor med fjällmotiv, helst i sprakande höstfärger. Så småningom kommer fint folk till den lilla lägenheten i missionshuset och köper hans tavlor: ingenjörer och den hatade basen Lars Larsson, han som pissar på gruvarbetarnas redskap när de vilar en stund under matrasten. Karolina och hennes bror Johan, de busiga Stenmarkspojkarna, ja, nästan alla ungarna i skolan är med och tar ut hämnden på den som förnedrat deras fäder.

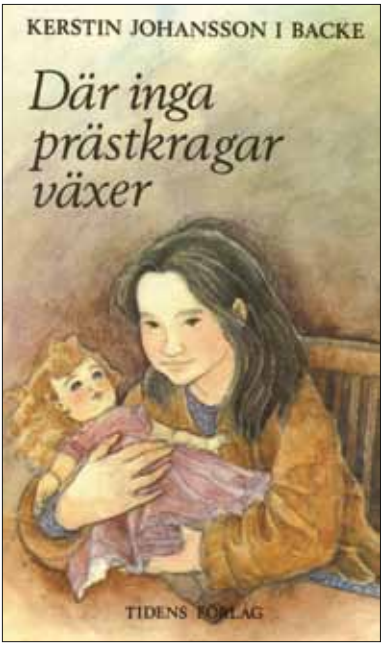

Så småningom flyttar Karolina och hennes familj in i nybyggt hus uppe vid Luossavaara. Som hyresgäster har de den mulliga, söta brevbärarfrun och den högfärdiga tioåringen Vivianne. Karolina har fantasi och en stark medkänsla med dem som står utanför gemenskapen: barnhemsflickan Irene och den nästan alldeles osynliga Ebba, som missbrukas av sin morbror. Karolina är kär i den fräcke Stenmarkspojken Per. Men allra mest längtar hon efter bästa vännen Marja, som tvingades flytta från stan när hennes pappa omkom i ett gruvras. I det sista lyckliga kapitlet får Karolina veta att Marja kommer tillbaka. Och då har hon lovat att lära Karolina att tala finska.

Lindskog, Gerda Helena, *Norrbarn: Norrland i 1900-talets svenskspråkiga barn- och ungdomslitteratur,* h:ström - Text & kultur, Umeå, 2013